

Η ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ - BASTARDEN

Σκηνοθεσία: Νικολάι Αρσέλ

Σενάριο: Νικολάι Αρσέλ, Άντερς Τόμας Γενσεν

Ηθοποιοί: Μαντς Μίκελσεν, Αμάντα Κόλιν, Γκούσταβ Λίντ

Φωτογραφία: Ράσμους Βίντεμπεκ

Μοντάζ: Ολιβιέ Μπαζ Κουτέ

Μουσική: Νταν Ρομέρ

Χώρα: Δανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 127'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

Επίσημη πρόταση της Δανίας για τα Όσκαρ 2024

Επίσημη συμμετοχή στα Φεστιβάλ Βενετίας, Τορίνο, Σαν Σεμπαστιάν

2 Βραβεία και 3 Υποψηφιότητες

European Film Awards 2023, Υποψηφιότητα καλύτερου ηθοποιού, Mads Mikkelsen.

Venice Film Festival 2023, Υποψηφιότητα Χρυσό Λιοντάρι, καλύτερης ταινίας. Βραβείο SIGNIS στον Αρσέλ.

Santa Fe International Film Festival 2023, Βραβείο Κοινού.

Hollywood Music In Media Awards (HMMA) Υποψηφιότητα καλύτερης Πρωτότυπης Μουσικής.

Ο Μαντς Μίκελσεν κλέβει τις εντυπώσεις στη δανέζικη αυτή υπερπαραγωγή εποχής.

Ένα καθηλωτικό έπος που μιλά για τις κοινωνικές τάξεις, τον ρατσισμό, τη σεξουαλική κακοποίηση, την εργασιακή εκμετάλλευση και τις οικογένειες των εκλεκτών.

Έπος σε στυλ Western. Το 1775 ο Λούντβιχ Κάλεν ο λοχαγός, καρπός παράνομης σχέσης υπηρέτριας και ενός ευγενή είναι αποφασισμένος να καλλιεργήσει τον αφιλόξενο χερσότοπο της Γιουτλάνδης και να δημιουργήσει εκεί μια βασιλική αποικία, με αντάλλαγμα να του δοθεί τίτλος ευγενείας. Από την φεουδαρχία στο εμπόριο—εντυπωσιακό (Δανίικας)

Παρουσιάζεται η πολυαναμενόμενη ταινία **Η Γη της Επαγγελίας** με τον **Μαντς Μίκελσεν**. Ο δανός σταρ έλαμψε στην ταινία του Νικολάι Αρσέλ που προβλήθηκε τις πρώτες μέρες του επετειακού 80ού **Φεστιβάλ της Βενετίας**, κλέβοντας τις εντυπώσεις και προσελκύοντας τα φώτα της δημοσιότητας.

Η ταινία αποτελεί την επίσημη πρόταση της Δανίας για τα όσκαρ 2024, ενώ προβλήθηκε και στα Φεστιβάλ του Τορόντο και του Σαν Σεμπαστιάν.

Ο Μαντς Μίκελσεν, στη δανέζικη αυτή υπερπαραγωγή εποχής, συνεργάζεται και πάλι με το Νικολάι Αρσέλ («Ο Έρωτας της Βασίλισσας») και ενσαρκώνει ένα πραγματικό πρόσωπο, τον Λούντβιχ Κάλεν: έναν μοναχικό λοχαγό ταπεινής καταγωγής, που είναι αποφασισμένος να κυνηγήσει το όνειρό του με κάθε κόστος. Ζητά την άδεια του Βασιλιά, ώστε να καλλιεργήσει τον αφιλόξενο χερσότοπο της Γιουτλάνδης και να δημιουργήσει εκεί μια βασιλική αποικία, με αντάλλαγμα να του δοθεί ένας τίτλος ευγενείας. Αλλά θα βρει πολλά εμπόδια στον δρόμο του...

Ο Μίκελσεν, στον ρόλο ενός νόθου γιου ενός αριστοκράτη και μίας υπηρέτριας, αποδεικνύει για άλλη μια φορά την μεγάλη γκάμα του, ενσαρκώνοντας έναν ήρωα που θα ένοιωθε σαν στο σπίτι του σε κάποιο έπος του Τζον Φορντ. Το "Promised Land" είναι μια καταπληκτική ιστορία, βασισμένη σε ένα καλοδουλεμένο σενάριο, με δυνατές ερμηνείες. Θέλει τέχνη

να κάνεις τόσο μοντέρνο ένα ιστορικό δράμα.

Βενετία 2023: Στο «Promised Land» του Νικολάι Αρσέλ όλα είναι Μαντς Μίκελσεν
Αγωνιώδες, βίαιο, σκληρό αλλά και με μια ερμηνεία από τον Μαντς Μίκελσεν ικανή να λάμψει μέσα στο σκοτάδι, το «Promised Land» αποδεικνύει πως το καλό ευρωπαϊκό, mainstream σινεμά δηλώνει ακόμα δυναμικά το «παρών».

Στα μέσα του 18ου αιώνα, στα άγονα ρείκια της Γιουτλάνδης, όπου είναι αδύνατον να πιάσουν οι σοδείες και κατ' επέκταση να γεμίσει ο τόπος με τους αποίκους που ονειρεύεται ο βασιλιάς της Δανίας, ο φτωχός στρατιώτης Λούντβιχ Κάλεν (Μαντς Μίκελσεν) βάζει στόχο να καταφέρει το αδύνατο και να ιδρύσει τον πρώτο βιώσιμο καταυλισμό στην περιοχή, ώστε να κερδίσει τον τίτλο και τον πλούτο που έχει τάξει ο Βασιλιάς.

Κάτι τέτοιο φυσικά τον φέρνει αντιμέτωπο τόσο με τον παρανοϊκό γαιοκτήμονα της περιοχής, που δεν πρόκειται να αφήσει τον Κάλεν ανενόχλητο στην επιδίωξη του στόχου του, όσο και με την ίδια την αφιλόξενη Φύση που με κάθε - μα κάθε - τρόπο πρόκειται να αντιπαχθεί στα ομολογουμένως δύσκολα σχέδιά του. Υπάρχει περίπτωση όλη αυτή η παράνοια να έχει αίσιο τέλος; Και υπάρχει περίπτωση τελικά, πέρα από κάθε αντιζούητα, αυτή να είναι η απαρχί μιας παράδοξης οικογένειας; Ο Δανός Νικολάι Αρσέλ (του επιτυχημένου φεστιβαλικού «Έρωτα της Βασίλισσας» αλλά και της παταγώδους αποτυχίας του χολιγουντιανού «Μαύρου Πύργου») από την αρχή δεν φαίνεται διατεθειμένος να κάνει τα πράγματα εύκολα για τον πρωταγωνιστή του. Γνωρίζει πως να απεικονίζει την φύση με τον πιο απειλητικό τρόπο, έχει την ικανότητα να αποτυπώνει την ανθρώπινη σκληρότητα με τον πιο βίαιο και σκληρό τρόπο και ξέρει πως να δοίσει την αφήγησή του ως ένα σύνολο απάνθρωπων κεφαλαίων μέχρι έναν μάλλον ουτοπικό στόχο. Το «Promised Land» του (ή «Bastarden» κατά τον πρωτότυπο, σαφώς πιο κυνικό τίτλο) δεν παρουσιάζει ποτέ μια επίπλαστη αισιοδοξία στον θεατή αλλά διατηρεί την αφήγησή του **σκοτεινή και με μία μόνιμη αίσθηση απειλής**, ικανής να καταβάλει κάθε άνθρωπο που θα τολμήσει να της αντιπαχθεί.

Η παρουσία του Μαντς Μίκελσεν αποδεικνύεται απόλυτα καθοριστική στην ατμόσφαιρα που καλείται να δημιουργήσει η ταινία. Ο Κάλεν του είναι ένας βράχος πρόθυμος να δεχθεί κάθε κακοτοπιά, ένας ονειροπόλος που μοιάζει να προκαλεί και ο ίδιος εν μέρει την τύχη του και ένας ηθικός αλλά επώδυνη ισχυρογνώμων άνδρας που δεν φαίνεται πρόθυμος να σταματήσει πουθενά, ακόμα και υπό το ενδεχόμενο απώλειας της ζωής του. Κάθε πληγή, κάθε εμπόδιο και κάθε αναποδιά αφήνουν το σημάδι τους στην μορφή και την ερμηνεία του, μετατρέποντας σταδιακά τον ήρωά του από έναν περήφανο, φιλόδοξο άνδρα σε έναν εμμονικό, τραυματισμένο άνθρωπο. Ο χαρακτήρας του είναι τόσο ικανός όσο και εντυπωσιακά αφέλης, συνθήκη που όχι μόνο αποτελεί τον κινητήριο άξονα της αφήγησης αλλά και αποτελεί την κοινή συνθήκη όλων των βίαιων αφηγηματικών εκρήξεων, που απροειδοποίητα παρεμβάλλονται στις πιο ακαδημαϊκής αισθητικής σκηνές καθορίζοντας τελικά το ύψος της ταινίας.

Γιατί μακριά από τις πολυτελείς αulές του «Έρωτα της Βασίλισσας» και πολύ πιο κοντά στην λάσπη της γης και την βρωμιά της ανθρώπινης φύσης, η ταινία του Νικολάι Αρσέλ αποτελεί στην πραγματικότητα μια σταθερή διαδρομή προς το επίκεντρο της βίας, που λαμβάνει κατά στιγμές **διαστάσεις ταινίας ψυχολογικού η και σωματικού τρόμου**, έχοντας την ικανότητα να διατηρεί αμείωτη την προσοχή και να επιβεβαιώ-

νει - επί της ουσίας - για άλλη μια φορά την εμπορική δύναμη του mainstream Δανέζικου σινεμά.

Ακόμα και όταν το σενάριο μοιάζει να εγκλωβίζεται παροδικά στις Σισύφειες κακουχίες του ήρωά του ή στις μαρτυρικές τιμωρίες που επιφέρουν οι πράξεις του, δεν υπάρχει αμφιβολία πως το «Promised Land» είναι μια ταινία με σαφή αισθητική, καθαρή οπτική και έναν σαρωτικό πρωταγωνιστή, ικανό να λάμψει κάτω από την βρωμιά και την λάσπη που ορίζει τον κόσμο του. Και ίσως αυτή να είναι τελικά η κινηματογραφική «Γη της Επαγγελίας» που υπόσχεται ο τίτλος της ταινίας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Βρισκόμαστε στην Κοπεγχάγη στα 1755, όταν ένας εξαθλιωμένος λοχαγός, ο Λούντβιχ Κάλεν πείθει τους εκπροσώπους του βασιλιά να του παραχωρήσουν μια άγονη, ακατοίκητη, με ρείκια περιοχή, για να την καλλιεργήσει και να την μετατρέψει σε αποικία μεταναστών από τη Γερμανία. Αποικία που θα φτιάξει στο όνομα του βασιλιά και που ως αντάλλαγμα ζητά να του δοθεί βασιλικός τίτλος Ένας δύσκολος στόχος που θα τον φέρει αντιμέτωπο με ένα ανηλεή αριστοκράτη γαιοκτήμονα που θα χρησιμοποιήσει όλα τα άνομα μέσα για να τον διώξει από την περιοχή.

Ιστορία που ο Νικολάι Αρσέλ («Ο έρωτας της βασίλισσας») καταγράφει με επική δύναμη και ομορφιά, με την κάμερα του Ράσμους Βίντεμπεκ να αποκαθιστά απλόχερα την ομορφιά και τη γαλήνη των φυσικών τοπίων και τον Μαντς Μίκελσεν να σκιαγραφεί με πειθώ και δύναμη έναν Κάλεν αποφασισμένο να προχωρήσει με κάθε τρόπο στο μεγαλόπνοο και δύσκολο έργο του αλλά και να τονίζει, τις κατάλληλες στιγμές, την ευαίσθητη πλευρά του, ιδιαίτερα στη σχέση που αναπτύσσεται τόσο με την καταζητούμενη υπηρέτρια του γαιοκτήμονα που έχει βρει καταφύγιο στο σπίτι του όσο και με τη μικρή κοριτσάκι.

Για τον σκηνοθέτη, όπως ανέφερε ο ίδιος, εκείνο που βασικά τον ενδιέφερε στην ταινία ήταν να δείξει πως «στη ζωή μας κυριαρχεί το χάος, επώδυνο και δυσάρεστο», όπως αναφέρει κάποια στιγμή και ο γαιοκτήμονας προς τον Κάλεν. Αυτό το χάος θα στέκεται πάντα εμπόδιο σ' ό,τι κι αν κάνει ο Κάλεν. Πέρα όμως από το χάος, ο Αρσέλ βρίσκει την ευκαιρία να δείξει και τη συνεχή ταξική σύγκρουση σε μια φεουδαρχική (και όχι μόνο) κοινωνία: από τη μια οι αριστοκράτες, οι εκπρόσωποι του νόμου και της τάξης, και από την άλλη, οι σκλάβοι/υπηρέτες του γαιοκτήμονα, ο εξαθλιωμένος λοχαγός, οι φτωχοί και «ληστές» της περιοχής, μαζί και οι μετανάστες, που προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβιώσουν. Και πλάι τους κι ένα με «σκοτεινό χρώμα» κοριτσάκι (ίσως Ρομά;), που για τους αγράμματους ντόπιους θεωρείται κακός οιδωμός, κοριτσάκι που ο Κάλεν βοηθάει και του παραστέκεται και το οποίο παραμένει το μόνο θετικό και ελπιδοφόρο τελικά πρόσωπο της ταινίας.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

NIKOLAJ ARCEL

Γεννήθηκε το 1972 στην Κοπεγχάγη, Δανία. Είναι σεναριογράφος και σκηνοθέτης. Συχνά τα σενάρια του γράφει με τον Rasmus Heisterberg. Αποφοίτησε από το Ευρωπαϊκό Κολέγιο Κινηματογράφου στο Ebeltoft, Δανία το 1995 και από την Εθνική Σχολή Κινηματογράφου της Δανίας το 2001.

Φιλμογραφία: The Monster of Florence (pre-production), Η Γη της Επαγγελίας (2023), Ο μαύρος πύργος (2017), Ο έρωτας της βασίλισσας (2012), Sandheden om mænd (2010), De fortabte sjæles ø (2007), Kongekabale (2004), Woyzecks sidste symfoni (Short 2001).